

ŞİNÂSÎ'NİN TERCÜMAN-I AHVÂL GAZETESİ MUKADDİMESİ

1. MUKADDİME

Mâdam ki bir hey'et-i ictimaiyede (*sosyal toplulukta*) yaşayan halk bunca vezaif-i kanuniye ile mükelleftir (*kanuna ait vazifeler ile yükümlüdür*), elbette kalen ve kalemen (*sözle ve kalemle, sözle ve yazı ile*) kendi vatanının menafiine (yararına) dair beyan-ı efkâr etmeği (fikirlerini açıklamayı) cümle-i hukuk-ı müktesebesinden addeyleyler (*kazanılmış hakları arasında görür*). Eğer şu müddeaya (*iddiaya*) bir sened-i müsbit (*ispatlama belgesi*) aranılacak olsa, maarif (*eğitim*) kuvveti ile zihni açılmış olan milel-i mütemeddinenin (*medenî milletlerin*) yalnız politika gazetelerini göstermek kifayet edebilir (*yetebilir*).

Bu mebhas (konu), Devlet-i aliyye'ce (*yiuce devletçe*) dahi nev'amâ (*bir bakıma*) müeyyedir (*doğrulanmıştır*) ki Meclis-i âlî-i Tanzimat'ın (*Tanzimat Yüksek Meclisi'nin*) teşekkülü (*kuruluşu*) sırasında kavanîn ve nizamata müteallik levâyihîn (*kanun ve nizamlarla ilgili tasarıların*) tahriren arz olunması (*yazılı olarak sunulması*) için umuma (*halka*) me'zuniyet-i resmiye (*resmî izin*) verilmişti, hattâ Hükûmet-i seniyye'nin (*Yüce Hükümetin*) müsaadesi ile, dâhil-i memalik-i Osmaniye'de teb'a-i gayr-i müslimenin (*Osmanlı memleketleri içindeki müslüman olmayan azınlıkların*) kendi lisanları üzre hâlâ çıkardıkları jurnaller (*gazeteler*) bile, belki haklarından ziyadece serbesttir; fakat asıl Osmanlı gazetelerinin bahsine gelince, gayr-i resmî bir varakanın (*özel bir gazetenin*) devam üzre çıkarılmasında her nasılsa şimdiye kadar millet-i hâkimeden (*hâkim olan, çoğunluğu teşkil*

eden milletten) hiçbir kimse ihtiyar-ı zahmet etmemiştir (zahmete girmemiştir, çaba göstermemiştir). Hele şükürler olsun, saye-i adalet-i seniyyede (yüce adaletin sayesinde) telâfî-i mâfat müyesser oldu (kaybedilen hakkın kazanılması mümkün oldu). Şöyle ki : Bu yolda Türkçe bir gazetenin neşri istid'âsına (yayınlanması isteğine) dair geçenlerde takdim olunan müzekkirenin (dilekçenin) meâlini musaddak (içeriğini onaylayan) Meclis-i maarif-i umumiye'den verilen mazbata üzerine (Genel Eitim meclisi tarafından verilen tutanak üzerine), Meclis-i hâss-i vükelâ-yi fehhâm'da (anlayış sahibi Vekiller Meclisinde) dahi keyfiyet istihsan (bu dilekçe onaylanmış) ve ol bâbta (o konuda) müsaade-i seniyye-i cenab-ı mülûkâne şayan buyurulmuştur (Padişah tarafından izin verilmiştir) ve bundan başka her def'a çıkarıldıkça bir nüshası, lâyük olmadığı hâlde huzur-i hümayuna takdim olunmak hususuna (Padişaha takdim edilme şerefiyle) irade-i mahsusa-i şahâne teâkuben (Padişahın arzusuna uyularak) şeref-efzâ-yi sudur olmuştur (şereflendirilmiştir). Bu veçhile sâbık ve lâhık ve lâhık sâbıkına faik olarak zuhura gelen teşvikat-ı celilenin ifa-yi teşekküründe lisan-i hâlimizden müstebân olan acimizi, âcizâne umuma dahi ilân ederiz (Bu tarzda, önce ve sonra yapılmış olan teşviklere, sonrakileri öncesinden daha hararetli olan bu desteklere teşekkür etmedeki acimiz şu halimizden bellidir, ancak bu acimizi de açıkça herkese ilân ediyoruz.)

İmdi işbu gazete ahval-i dâhiliye ve hariciyeden müntehap (iç ve dış olaylardan seçilmiş) bâzı havadisi ve maarif-i mütenevvia ile sair mevadd-i nâfiaya dair mebahisi (çeşitli bilgilerle diğer yararlı konuları) neşr-ü beyana vasıta olacağından nâşî (yaymak ve dile getirmek

için bir araç olacağı için), **Tercüman-ı ahval** ünvanı ile tesmiye olunmak (**adı ile adlandırılmak**) münasip görüldü. Ta'rife hâcet olmadığı üzre kelâm, ifade-i meram etmeğe mahsus (*düşünceleri anlatmaya yarayan*) bir mevhibe-i kudret (*Tanrı hediyesi*) olduğu misillû (*için*) , en güzel icad-i akl-ı insanî (insanın zihnî icadı) olan kitabet (*yazı yazma*) dahi kalemle tasvir-i kelâm eylemek fenninden ibarettir (*sözü anlatmak sanatından ibarettir*); bu itibar-i hakikate mebnî (*bu gerçeği göz önünde bulundurarak*), giderek (*gittikçe*), umum halkın kolaylıkla anlayabileceği mertebede (*bir dille*) işbu gazeteyi kaleme almak mültezem olduğu (*bu gazeteyi yazmak gerektiği*) dahi makam münasebeti ile şimdiden ihtar olunur (*yazar olarak şimdiden haber veririz*).

Değil mi Tanrı'nın ihsânı akl-ü kalb-ü lisan,

Bu lûtfu etmelidir fikr-ü şükr-ü zikr insan.

*“Akıl, gönül ve dil Tanrı'nın insanlara lûtfu değil midir?
“İnsanlar Tanrı'nın bu lûtfunu düşünmeli, ona şükr etmeli, ve şükrünü ifade etmelidir.”*

ŞİNASÎ

Tercüman-ı

Ahvâl

(9 Teşrinievvel,

1277)

22 Ekim,

1860